

ΞΕΝΑ Λ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

ΟΛΙΣ μπήκε στο νοσοκομείο ή άνοστη κωριάδι των αντισπριζικών Έκανε την 'Οδέττη να κρηνη το πρόσωπό της μέσα στο μεγάλο μπουκέτο των ρόδων που κρατούσε στο χέρι της.

— Ω, είναι φοβερό!... ψιθύρισε, καθώς θειμήθηε πάλι έκινε τη στιγμή την τραγωδία της Ραίνας.

Στο πρώτο πάτωμα, μια άδελφή την άφηγήςσε από δωμάτιο άρνη. 18.

—Θα της άρήςσα αυτά τα λουλούδια και θα φύγω άμέσως!... ψιθύρισε πάλι ή 'Οδέττη.

Και μπήκε δελά στο δωμάτιο της άρρωστης. Από μεγάλα μαύρα μάτια την κούταξαν, κατάπληκτα. Πιο δελά άκόμη, ή 'Οδέττη πλησίασε κι' άρρησε τα τριαντάφυλλα πάνω στο κρεβάτι, άλλα στο χέρι της Ραίνας που ήταν κίτρινο και τυλιγμένο μ' έπιδόσωμο.

—Πόσο καταλαβαίνω τον πόνο σου . . . ψιθύρισε, με πικρή κωινή.

Η Ραίνα γύρισε από την άλλη μεριά το κεφάλι της.

—Δέ θέλω να σε κοιτάσω... είπε πάλι. Σου εύχομαι... παρηγορία.

Ραίνα.

—Ευχαριστώ, 'Οδέττη, Έκανε άδιάφορα ή άρρωστη. Γρήγορα-γρήγορα ή έπισκέπτρια βήκε από το δωμάτιο και κατέθηκε στο κρη το νοσοκομείο.

—Η δύστηνη ! είπε μέσα της. Θα της κόψουν το πόδι!... Ω, είναι φοβερό!... Κι' όμως, έγω είμαι εύτυχισμένη!... Θέ σ' μου!... Είπε τρομερό αυτό που κοιμήθη τώρα, μ' είνε αλήθεια. Είμαι πάλι εύχαριστήμη... —'Ετσι, ο Ροζέ είνε δικός μου ! Δικός μου !...>

Έπλάνο, στο δωμάτιο του νοσοκομείου, το θέμα του αυτόκινητιστικού δυστοχήματος, συλλογίζονταν:

—Γιατί ήθελα άραγε αυτή ή έχθρα; 'Ηθελε να ή αν έχω χάσει το ήθελό μου; 'Ηθελε να δεσωθώ με τα βια της τα μάτια για την καταστροφή μου; Και να χαρή, έ; Νά χαρή! Γιατί αυτή έχει δυο πόδια, δυο γερά πόδια!...

Κι' απότομα, πέταξε από το άνοχητό παράθυρο τα τριαντάφυλλα που της είχε φέρει ή 'Οδέττη.

Η Ραίνα έλεγε τώρα:

—Δέν πρότετα πειά ν' αγαπά! Θά σφίξω την καρδιά μου... Έπειτα, τι άμορφος που είνε ο θάνατος!...

Μά καταλάβαινε πως ούτε μπορούσε πάση ν' αγαπάη τον Ροζέ, ούτε να πεθάνη.

—Στο τέλος, είτε τότε για να παρηγορηθώ, ή έπιθυμία να μιά αγαπαούν είνε ένας άναπόφευκτος έγωισμός ! 'Ε, βέβαια, το να θέλης τον έσοτα μόνο γ'ά σένα, είνε έγωισμός ! Γιατί ο Ροζέ πρότετα ν' αγαπάη εμένα κι' όχι μι' άλλη; 'Ω, Ροζέ! Ροζέ!... Είσαι έλεύθερος! 'Αγάπησε βίαια θ'έλεις!... Έμένα τώρα μου φτάνει ή αγάπη της μητέρας μου...

Κι' από κίνη τη μέρα, καλύτερη. Δέν ήθελε πειά να πεθάνη. Μά ο νους της πάντα ήταν στο Ροζέ...

—Μαμά, γέσ να παντρευή την 'Οδέττη; ρώτησε μι'ά μέρα τη μητέρα της. Θα έξασαλουθήση άόσως νάνε φίλος μου ; 'Ο γάμος, έθες, χαλάει πόσες άμορφες φίλες ! 'Εγω, αν ήμουν γυναίκα του Ροζέ θα τον άπαινα έλεύθερο... Κι' όταν θα καταλάβαινα πως δέν μ' αγαπάει, θα έχωχουν κοντά σου, μαμά!...

Η Ραίνα παρηγοριόταν μ' αυτές τις σκέψεις. Μά έχόντουσαν και στιγμές που βυθίζονταν στην πιο μαετηρική άπόγωσα.

Η 'Οδέττη πάλι προσπάθησε να πάρη στη ζωή του Ροζέ τη θέα που είχε η Ραίνα.

—Δέν κάνω κανένα κακό! Συλλογίζονταν, άφου τον αγαπά!... Ποός δέν π' οσπαθεί να καταστήση το πρόσωπο που αγαπάει;

Ο Ροζέ είχε ένα μεγάλο γαμψό ελεγκών 'Εργων κι' ήταν πικρή-μνος στις δουλειές. 'Απόσο πήγαινε ταχτικά κι' έβλεπε τη Ραίνα. Μά, φυσικά είχε άλλαξει. Δέν την αγαπούσε πειά, όπως πρώτα. Την συμπαθούσε... Η 'Οδέττη ήταν ένα χαριτωμένο κορίτσι, εύθυμο, έλευθερο, τρελό. Κά κάθε φορά που έβρισκε από το νοσοκομείο, Έκανε μακρινούς π' αλιπάτους μ' ε' ατάκισινητο, θροντας δικά του, έκινε που είχε παρη τη θέα της Ραίνας.

Αυτή ή ιστορία κράτησε έξη μήνες. Έπειτα ή Ραίνα ξαναγύρισε στο σπίτι της, μ' ένα ξύλινο πόδι. 'Ηταν πάλι άμορφη, άπαρηφανή, όπως πρώτα και δέν καταλάβαινε κανείς τίποτε όταν καθόταν ή όταν στωκόταν όρθια. Μόλις όμως Έκανε μικρά βήματα, το ξύλινο πόδι κατέστρεφε όλη τη γοητεία της.

Ο Ροζέ άρχισε πάλι να σιγάξει στο σπίτι της. Η Ραίνα του άρεσε όπως πρώτα, μά δέν συλλογίζονταν πειά το γάμο τους. Την θεωρούσε άπαι σαν μι'ά καλή φίλη και της έλεγε, με άφέλεια, όλα τα μυστικά του Έχονταν όσα ή Ραίνα δέν είχε πάρη να τον αγαπάη ούτε μ'α στιγμή!...

Μιά μέρα λοιπόν της άνήγγειλε τους προαεχσις άρραβώνδας του με την 'Οδέττη.

—Πώς σου φαίνεται; τη ρώτησε. Θα γίνη καλή σύζυγος ή 'Οδέττη; Η Ραίνα γλώβιασε ξαφνικά και δυσκαλύπτρα ν' απαντήση άμέσως.

Έπειτα, χωρίς να τον κιντήσει στα μάτια, ψιθύρισε:

—Μπορεί... Μά είσαι βέβαιος πως σ' αγαπάει;

—Όσο γι' αυτό!... Έκανε χαμογελώντας ο Ροζέ. Η 'Οδέττη είνε τρελλά άφροσύνη μαζί μου ! Δέν μ' άρρηκε μόνο ούτε μ'α στιγμή... Κι' αλήθεια, είνε ένα πολύ άμορφο κορίτσι, όλο έγεια, όλο χαρά, όλο έπιθυμία!...

Η Ραίνα δάκρυσε.

—... 'Εγώ είμαι, τώρα ή σκιά του θαντού μου... συλλογίστηκε. Είμαι ένα έρεπιο. Μά, είμαι άράγ ; Πρέπει να το πωτήρω; Πρέπει να το άποκαλέσω; Κι' αυτή όλη ή ζωή, αυτή ή δύναμη που νιώθω μέσα μου; Αύτος ο έρωσ μου για τον Ροζέ, που ξεχάλαξε από την καρδιά μου και μού είνε το θάρρος να έρησο και να χαρώ κι' έγω την εύτυχία; Πώς άλλαξα λοιπόν; 'Αν μ' άρεπούσε αληθινά ο Ροζέ, θα μ' άρεπούσε όπως πρώτα κι' όχι όπως νερύζει πως είμαι τώρα...

Κι' ή σκέψη της πήγε στην 'Οδέττη. 'Αν Έπειτα αυτή από τη μέση, αν δέν έβρισκε την έλευκρία από το δυστοχήμα της να σιγανήση το Ροζέ, ο άμορφος άρχιζόταν θα ήταν άόσως δικός της. Ναι, αυτή ήταν ή μόνη αλήθεια.

Από τη στιγμή έκινε ή Ραίνα άρχισε να φοβάται για το άποκαλέω μος που ένωσθε για την 'Οδέττη. Μά δέν μπορούσε να καταικήση αυτό το άίσθημα. Το μίος της Έκανε έξελξη, σαν τρελλή. Πολλές φορές σκεύαζε να την έκδορη με τον πιο σκληρό τρόπο, για το κρη που της είχε κάνει, μά μόλις της περνούσε ή Έξαρση, τρώαζε από τις έκδικητικές σκέψεις της.

Ένα άπόγευμα —ήταν άνοιξες— ή 'Οδέττη πέρασε από το σπίτι της. 'Ολόχαρη, εύτυχισμένη για τους άρραβώνδας της που θα γινόντουσαν σε λίγο, έλαμπε από μι'ά κανούργια άμορφία. Η Ραίνα, μόλις την είδε, κινρίνος από τη λύσσα της. Ποτέ δέν θα μπορούσε να της μιλάση. Ποτέ πειά δέν μπορούσε να φανή κι' αυτή ζοηρή, εύθυμη, όπως ήταν Έται μ' ένα ξύλινο πόδι.

Η 'Οδέττη, με μι' άπόκριση κακία, είχε διαγονώσει μι'ά διασέδα για κεινο το βράδυ. 'Ο σκαπός της ήταν να δείξη στη Ραίνα την άσεροχη της και να της δώση να καταλάβη μι'ά για πάντα πως ο Ροζέ ήταν πειά όλότετα δικός της. Θα δειπνούσαν λοιπόν μαζί άνοινο το βράδυ σ' ένα έξοχλό έστιατόριο, στο ('Η συνέχεια εις την σελίδα 2449)

Η πόρτα του σαλονιού άνοιξε και παρουσιάστηκε ή 'Οδέττη...

ΑΤΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΩΝΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2424)

"Όταν όμως έπιπυθηκαμε στα πλοία, είδαμε, ότι ένα γκρίζο τσοπανόσκυλλο τει Παρασσαύ μας είχε παρακολουήσει ως αυτά, κολυμπώντας και γαυίζοντας με απόγυναι. Είδαμε το δυστυχισμένο ζώο να θα πνιγόταν κ' η καρδιά μας τού συμπόνεσε. Το λυπήθηκα κι ο ίδιος ο συνταγματάρχης μας, γιατί στο τέλος παρά την αρχική διαταγή του μας έπέτρεψε να τώ πάρουμε μαζί μας. Εύτυχώς, γιατί άλλωλώς θα πνιγόταν...

"Έτσι από ένα άρκετε επίπονο ταξίδι πολλών ημερών διά ηζαρς και θαλάσσης ξαναγύρισαμε στο Βυρτομποργκ τής Βαυαρίας, όπου και στρατιωσιθήκαμε στον παλιό στρατώνα μας. Έκει μās έγινε μεγαλειεπής υποδοχή άνωτέρα κάθε προσδοκίας από τούς συγγενείς μας.

"Αλλοίμονο όμως, ή ύδοδοχή είχε και τή θλιβερή τής οφει. Γιατί πολλοί από τούς συμπατριώτες μας τού κάκου αναζητούσαν τούς δικούς τους άνασσα στις τάξεις τών στρατιωτών μας. Καί, όταν ρωτούσαν τι άπέγινε, τούς άπαντούσαμε, σκούθοντας τά κεφάλια μας:

— Πέθανε από έλονοσί... ή σκοτώθηκε στή Μάνη... Τότε τά ξεφώνιζε τής φράς τών άλλων πού είχαν ξαναβρεί τούς δικούς των, τά διέκοπαν οί λυγμοί τών συγγενών εκείνων πού δέν ξαναγύρισαν.

"Ο γέροντ' πατέρας μου ίρθε και με ύποδέχθηκε στήν είσοδο τής πόλεως. Καθώς με φίωσε με λαχτάρα μου είπε ότι στον έξώστη κάποιου σπιτιού τώ κεντρικού δρόμου από τόν όποιο θά περνούσαμε θά έβλεπατή μητέρα μου και τήν αδελφή μου.

Πράγματι σέ λίγο είδα κ' έναν έξώστη τά αγαπημένα μου αυτά πρόσωπα, τά χαϊρέτησα με τώ σπυθί μου. Άλλά ή μητέρα μου δέν με άναγνώρισε. Γιατί τώ μουστάκι μου είχε μεγαλώσει και ο έλληγνικός ήλιος με χε ψήσει. Έπί πλέον δέ, είχα παχύνει. Μόνον όταν κασκόφωσα και ήρθε μαζί με τόν πατέρα μου, τότε μ' άνεγνώρισε και ρίχτηκε, κλαίγοντας, στήν άγκαλιά μου.

Αυτό τώ τέλος είχε ή κρόδος μας στήν Έλλάδα.

ΤΙΛΟΣ

ΤΟ ΤΡΙΦΥΛΛΙ ΜΕ ΤΑ ΠΕΝ Ε Φ ΛΛΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2441)

πυβάνιαμε τώ βουνό, είνε ότι θραάαα τώ λουλούδι ύπο τις συνθήκες πού άπαιτούνται για να είνε ή ίδραση τών πλίσης κ' άκαταμάτη: Έγώ τώ είδα, εγώ τώ έκομα κ' αναιείς άνθρώπος με κακό μάτι δέν πέρσσε οίοντα πόνι από μās άπό τώ μέρος αυτό.

Ξαναβίναμε με τήν άνάμνησι μ' τωρα τήν τραγεία τού ξενοδοχείου, όπου φτάσαμε άργά τώ βράη.

Στό τραπέζι, ή κοντασίνια Άννα φώθησε καθισμένη σχεδόν άπάντη τών νόμια Μπουτι. Γ' πρώτη φορά, δέν ζήτησε ν' άποφύγη τώ δίεμμα τών Φαντών μ'ετα σάν να τώ προαλάη.

Ξαναβίναμε τήν περιεργή φυσιογνωμία αυτού τού 'Γαλού με τώ λεπτό μουστάκι και τώ μαύρα μάτια, αναβίναμε τή χείλη τών πού άναξαν για να πούν με γλυκό ήρωονισμό:

— Κοντασίνια Λάουρα, ήμουν ζεγώ στο βουνό και σās είδα, όταν κόνταμε τώ τριφύλλι με τά πέντε ήλλα πού φέρνει τήν εύτυχία.

Ξαναβίναμε όλους τούς συνδυατισμούς δρθίους και τήν νέα κόρη, πού τή μετέφεραν λαποθυμαμένη στήν κρήνη τής.

Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜ ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2447)

— Άρχισαμε τής είτε άπάντα ο' ή ής τών έκδοσιών. Σ' αυτό τώ γράμμα, πού τώ έλαβα άπάντη στή λην, μου γράφτετε ότι θά έρχαστε στίς δώδεκα και μισή. Είνε μιά ώρα!... Μά δέν περσίει... Μά είδοπασιού: ότι έχετε να μω δώσω πέντε γράμματα τής λαίης 'Άλμπερτ, πού έβλήτουν τήν ύπαλήρη τ' Θανατίσση! Είμαι πρόθεσιος να τ' άγοράσω...

"Η άγνωστος άνοξε τήν τσάντα τής' άντί να δγάλη από μέσα τά γράμματα, έβγαλε ένα πιστόλι. Έπα, με τώ άριστερό χέρι, άνασάναμε τώ βέλο τής.

"Ο Μίλβερτον χλωμάσσε ξαφνικά κ' άρε να τρέμη: — Έοεις!... Έοεις!... ψήθασσε κατάρτος.

— Ναι, είμαι εγώ, ή λαίδη Έβερον, ή από τά θιματά σου! τώ φώναξε ή γυναίκα με τώ μαύρο βέλο. Μ' έξ: να χωρίσω από τόν άνδρα μου και να έξεαφανισθώ από τ' άποστρεφτικά σαλόνα... Τώρα ήθε ή σιωπή μου να σ' έδικιθώ! Μίλβερτονίσιμα ένα τέρμα!...

Και με σταθερό χέρι τώ φάναξε δύο σφες στο κεφάλι. Έπειτα, κατέβασε τώ βέλο τής και χάρθηκε σάν άσπρή μέσα στο σκοτάδι...

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2413)

άνθισμένο Μονμπρανσύ.

Στίς όχτάς άφρώδης, ή πόρτα τού σαλονού άνοιξε και παρουσιάσθηκε ο Ροξέ.

— Εμπρός, τούς είπε, είσαστε έτοιμοι; Τώ αυτοκίνητο σās περιμένει... Έγώ θά περάσω μιά στιγμή από τή Βουλή για να δώ άν θα ψηφισθή άπάντη τώ νομοσχέδιο για τώ Δημοσά Έργα και μολς τελείωσσο θάρθω να σās βρώ στο Μονμπρανσύ. Περιττό να με περιμένετε εδώ πέρα... Θά κάνετε ένα άφαιρο περίπατο... Έμπρός!... Μόνον πού δέν έμπιστεύω τώ τμήσι τήν 'Οδέτηη... Είνε ό' όρραλή!... Σ' παρακαλώ, Ραίνα, να οδηγήσσε έσύ τώ αυτοκίνητο... Σήμερον, έ; 'Ορεθονισία λοιπόν στο 'Ασπρο Παγάνα τού Μονμπρανσύ!...

Κ' έβρυκ, για να περάση από τή Βουλή.

"Από κείνη τή στιγμή δέν τις ξαναείδε πια. Τις περιμένε ως τώ μεσάνυχτα στο 'Ασπρο Παγάνα". Έπειτα, άνήσυχος, έβρεσε στήν άστυρία για να μέρη μήπως τούς είχε συμβή τίποτε. Κ' εκεί τότε τών πληροφορήσαν ότι ένα κίτρινο αυτοκίνητο, πού έτρεξε με ύλιγγιά ή ταχύτητα, είχε πέσει στο Στρανάνα. Ένας χωροφύλακος πού περνούσε γύρω από τώ μέρος πού είχε γίνει τώ δυστύχημα, είχε προσέξει ότι στο τμήσι καθόταν μιά γυναίκα με μαύρα μαλλιά. Λ... και ξαναβίνα κατέλλα γελώσσε δίόλαρη...

"Ο Ροξέ, κατάκλιτος, σφαιρώθηκε σάν παρτώ ρέλια. Ποτέ του δέν θά μπορούσε να φραντασθ, σκληρή ή έκδίκηση τής Ραίνας.

ΦΡΕΝΤΕ!

ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΑ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2446)

σα και κάρησε κοντά στή φωτιά. Κι' έπα πέρασαν μερικές ήμέρες... "Όταν θά περάσουν οί Καναδοί άστνομικοί, σκυλοβόταν ο 'Ανταίς, θά τούς παραδώσω αυτόν τόν ταχυοδίετη..."

Μά οί Καναδοί άστνομικοί δέν περνούσαν, γιατί κινηγούσαν, πάνω στούς παγετώνες τώ δολοφόνο ένός χρονοσήρα. 'Ο χειμώνας ήταν άγριος. Κι' ο κινηγός δέν μπορούσε να λιώση τόν έξνο. 'Οπόσσο τόν φοβόταν διαρκώς, γιατί ήταν δέσμιος ότι ο άγνωστος θά τόν δολοφονήσει μολίς εύρισκε τήν παρκομική εκπαρία, για να τόν κλέψη. Κρατούσε λοιπόν πάντα τώ πιστόλι στο χέρι, παραινόμενε κάρη κίνηση τού και δέν τώ μιλούσε ποτέ. Έπίσης δέν τόν άφησε να πάσση ούτε ένα μαχαίρι τού τραπέζιού και μιά φορά πού πέρα ο άγνωστος τώ σκευόθη για να σκίση έβλα για τώ τζάκι, ο 'Ανταίς τού έφριξε μιά σφαίρα στή πόδια για να τόν τρομοκρατήση.

Κάθε νύχτα πάλι, τόν έδνε χειροπόδαρα σέ μιά καρέκλα, για να μπορ' να κοιμηθ ή ήσυχος. Μά ή ζωή αυτή, ύστερ' από λίγο περίεζε σ' τα νεύρα τόν κινηγώ τών γουανερών. Κατάλαβανε πός θά τρελλανόταν. Τώ ή' το είχε φάσει και ο άγνωστος. Κι' ένα βράδι πού ο 'Ανταίς έτοιμαζόταν να τόν δέση πάλι σ' μιά καρέκλα, άνοιξε τήν πόρτα και χάρηκε μέσα στήν γιονοθύλακα.

"Ο κινηγός ξέσπασε σ' ένα σαρκαστικό γέλιο κ' άμπαρώσε τήν πόρτα του. Μά τήν νύχτα εκείνη δέν μπόρεσε να κοιμηθ ή. Σύνλογιστόταν τόν άγνωστο πού είχε έξαιρετισθή μέσα στήν νύχτα.

"Υστερ' από όχτώ ήμέρες, πέρασαν τέλος οί Καναδοί άστνομικοί. — Βρήκαμε, ή' ή' πού κίπτο από τήν καλιόρα σας έναν άνθρωπο, πού πεθανε από τώ χρέο! είπαν τού κινηγού. Τόν έβριμα. Ήταν ένας ήσυχος και τίμιος έθολοκότος. Δέν είχε περάσει ποτέ τού κανένα... Μά στάθηκε άτυχος... Έπεσε, μιά ώρα μακρύτε από τήν καλιόρα σας...

"Ο Κλάου 'Ανταίς δέν είπε τίποτε. "Από εκείνη τή ήμέρα όμως έγινε άλοκολικός. Πένι διαρκώς σήσασε για να έρχισή τις τίψεις του!... Είχε άφήσει έναν τιμό άνθρωπο να πεθάνη...

ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΕ

"Ο Σέρλοκ Χόλμς βγήκε τότε από τόν κρημόνα μās, έτρεξε κοντά στήν πόρτα, τήν κλείδωσε και μ' ένα σήμαμα πέρασε πάνω από τώ πλάμα τού Μίλβερτον κ' άνοίξε τώ χρηματοκιβώτιό του. 'Υστερ' άρπάξε όσα γράμματα βρισκόντουσαν εκεί μέσα και τά έφριξε σ'ε' φωτιά. "Όταν έκαψε και τώ τελευταίο γαρτί, έβασσε τώ φως και μω φώναξε:

— Γρήγορα, Ουάτσον! Θά βγούμε από τόν κατόνα...

Οί ύπηρέτες πού είχαν έπινησ' από τούς πυροβολισμούς, προσπαθούσαν ν' άνοίξουν τήν πόρτα τού γραχείου. Έμεις, άνοίξαμε τώ παρκόλλητο τού κοινότος, πηδισαμε στον κρηο και περάσαμε πάλι τώ κάγκελλο δίχως να μās δη κανείς. Έκει τότε, στο δρόμο, χάρησε κ' ο' δύο μιά θαυμά άνάσα. Τί παρ' ξενή περιπέτεια!...

— Άγαπητέ Ουάτσον, μω έλες τότε ο' Σέρλοκ Χόλμς, είμαι πάρα πολύ εύχαριστημένος από τώ τέλος πού δόθηκε σ' αυτήν τήν ιστορία...

Κι' εγώ, τώ άπάντησα χαμογελώντας.

Και συνεχίσαμε σιωπηλοί τώ δρόμο μας μέσα στήν ύμυλη.

ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΥΛΑ